Ἔτος ΙΕ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1902 Ἀριθ. 711

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. —Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.-Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χωρὶς δάκρυα.—Εἰς ἀποχαιρετισμὸς πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Φράττη. Προσφώνησις συναγωνιστοῦ τοῦ Φράττη. — Ἡ κ. Henri Greville (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Τὸ Νέον Συμβόλαιον.— Ὁ κόσμος τῶν παιδιῶν.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ὁ μικρὸς γλύπτης ἐπιφυλλὶς ὑπὸ δος Μαρίας Ζερβουδάκη.

ΧΩΡΙΣ ΔΑΚΡΥΑ

Οἱ ναῦται παρατεταγμένοι εἰς δύο γραμμὰς φέρουν ὅπλα· αἱ χρυσαῖ στολαὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ ἀντανακλοῦν τὴν αἴγλην τοῦ ἡλίου, καὶ τὰ ἄνθη εἰς σειρὰν στεφάνων καὶ δεσμῶν προσθέτουν τὸν τόνον τῶν χρωμάτων των εἰς τὴν ἐπικήδειον πομπήν.

Ἐπάνω εἰς μίαν αἴθουσαν μεγάλην, γυμνὴν, ψυχρὰν, ὅπως εἶναι αἱ αἴθουσαι τῶν δημοσίων κτιρίων ἔχει τελεσθῆ ἤδη ἡ νεκρόσιμος ἀκολουθία. Μία ἀκολουθία πρωτότυπος, ἀσυνήθης, ἐπιβλητική. Οὔτε χρυσᾶ ἄμφια ἱερέων, οὔτε ψαλμοὶ, οὔτε ὄργανον, οὔτε νέφη λιβανωτοῦ. Κόσμος ἐκλεκτὸς ἐπισήμων μὲ μαῦρα ἐνδύματα, καὶ κόσμος ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ ἀναμίξ, ἐκεῖνοι ἐπὶ τῶν πρώτων γραμμῶν, οἱ ἄλλοι ὀπίσω ὅλοι σοβαροὶ ὅλοι μὲ μίαν ἔκφρασιν σεβασμοῦ καὶ συμπαθείας εἰς τὰ πρόσωπα.

Μία λάρναξ σκεπασμένη μὲ μίαν σημαίαν καὶ μὲ στεφάνους ἀνθέων χωρὶς ἀρώματα. Ἔχουν νὰ διασχίσουν θαλάσσας καὶ βουνὰ τὰ ἄνθη αὐτὰ καὶ δι' αὐτὸ βεβαίως ἀντὶ νὰ κοποῦν ἀπὸ ἀρωματισμένους κήπους, ἐκόπησαν ἀπὸ ὑφάματα καὶ ἐχρωματίσθησαν μὲ τεχνητοὺς χρωματισμούς. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκόμη τὰ κάλλη των δὲν λέγουν τίποτε εἰς τὴν ψυχήν, καὶ εἶναι ἐξαπλωμένα ἐκεῖ ψυχρὰ καὶ ἄχαρα, ὡς μία εἰρωνεία τῆς τέχνης πρὸς τὴν φύσιν. Ποῦ κεί που προβάλλει καμμία δάφνη μὲ τὸ ὡραῖον πράσινον χρῶμα της. Αὐτὴ μόνη λαλεῖ τὴν ὡραίαν τῆς δόξης γλῶσσαν, αὐτὴ μόνη ψάλλει ἐκεῖ τὸν ὡραῖον τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ ὕμνον.

Καὶ ἐνῷ ὁ κόσμος τῶν ἐπισήμων ἀπαγγέλλει λόγους τυπικοὺς καὶ ψάλλει ἐγκώμια. ἡ δάφνη ἐκείνη εἰς τὸν μυστηριώδη ὕμνον της ἐπισκιάζει τὴν εὐγλωττίαν τῶν ρητόρων καὶ κάμνει νὰ ὠχριοῦν ὅλαι αἱ ὡραῖαι λέξεις τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν εὐεργετηθέντων πρὸς τὴν σκιὰν ἑνὸς μεγάλου εὐεργέτου.

Τί νὰ ἔλεγεν ἄρά γε ἡ δάφνη εἰς τὴν ὡραίαν καὶ μυστηριώδη τῶν ἀνθῶν της γλῶσσαν; Νὰ ὕμνει τὸ κάλλος τοῦ ἥρωος, τοῦ νικητοῦ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου; Νὰ ἔψαλλεν εἰς ὡραίας στροφὰς τὴν ἐποποιίαν τῆς νέας θρησκείας, ἧς ὑπῆρξε σκαπανεὺς καὶ ἀπόστολος; Νὰ ἐκήρυττε τὸ κράτος τῆς ἀθανασίας, ἣν οἱ θεοὶ τῶν ὡραίων κόσμων ἐκληροδότησαν εἰς τοὺς ἱεροφάντας τῶν αἰθερίων ἰδεωδῶν ;Νὰ ἀπέδιδε τοὺς τελευταίους παλμοὺς τῆς ψυχῆς τοῦ νέου ἀνδρός, τοὺς παλμοὺς τῆς μυστικῆς ἀγάπης του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν ἐχώρισεν ἄπονα ὁ θάνατος. Νὰ ἐθρήνει τὴν νεότητα ἡ ὁποία ἐμαράνθη καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ ὁποῖοι ἐκλείσθησαν διὰ νὰ μὴ ἀνοίξουν πλέον, καὶ τὸ μειδίαμα τὸ ὁποῖον ἐσβέσθη, καὶ τὰ χείλη τὰ ὁποῖα ὠχρίασαν, καὶ τὴν καρδιὰν τὴν ὡραίαν καὶ τὴν μεγάλην, ἡ ὁποία τόσον πρόωρα ἔπαυσε νὰ πάλλη. Ὦ! ναί! τῆς δάφνης ὁ ὕμνος, τῆς δάφνης, ἡ ὁποία δίδει τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν δόξαν, τὸ ἄσμα εἶναι μοιρολόγι πρὸς τὴν σβεσθεῖσαν ζωήν, εἶναι δάκρυ πρὸς τὴν μαρανθεῖσαν νεότητα.

Ὦ! ναί! ἀπὸ τὴν ἐκφορὰν τοῦ Ἰταλοῦ ἥρωος Φράττη,ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔλλειψε καμμία τιμὴ καὶ καμμία ἐπίσημος ἔνδειξις πένθους, ἔλειπαν τὰ δάκρυα, ὁ φόρος αὐτὸς τῆς πονούσης καρδιᾶς πρὸς τὸν θάνατον. Ὅλων τὰ μάτια ἔμενον

στεγνά, ὅλων τὰ μέτωπα ἔμεναν γαλήνια. Ἐὰν ἡ φωνὴ τῶν ρητόρων ἔτρεμεν ἐνίοτε καὶ τὰ πρόσωπα συνεσπῶντο εἰς μορφασμὸν ἀγωνίας, ἡ συγκίνησις τῶν λέξεων ἦτο παροδικὴ καὶ κανέν, μὰ κανὲν δάκρυ δὲν ὕγρανε κανένα ὀφθαλμὸν καὶ δὲν ἦλθε νὰ δροσίσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνου, ἡ ὁποία θὰ ἐπλανᾶτο βέβαια κάπου ἐκεῖ, ἀφανὴς καὶ ἀόρατος.

Ἰδοὺ διατί ἡ δάφνη ἡ ὁποία ἔστεφεν ἐπὶ τόσους αἰῶνας τὰ μέτωπα τῶν ὡραίων θεῶν καὶ τῶν ἡρώων, ἡ δάφνη ἡ συμβολίζουσα τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν δόξαν, ἀντὶ νὰ ψάλλῃ εἰς τὴν μυστηριώδη γλῶσσάν της πκιᾶνας θριάμβου καὶ δόξης θούρια, ἔψαλλε τὸ πένθιμον καὶ θρηνῶδες ἄσμα τῶν δακρύων. Εἶναι καὶ αὐτὸ τὸ μεγαλήτερον τῆς ἀγάπης ἄσμα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν ἐκφραὰν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἀπὸ μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν πάσχουσαν, καὶ τὴν τυραννουμένην.

* *
*

Μὲ τὸ πένθιμον ἐμβατήριον τοῦ Ghopin ὑπὸ τὰς λευκὰς τοῦ μεσουρανοῦντος ἡλίου ἀκτῖνας, ἡ μικρὰ ἐκ ξύλου δρυὸς κομψοτεχνημένη λάρναξ φέρεται μετὰ πομπῆς ἐπιβλητικῆς πρὸς τὴν προκυμαίαν.

Ἀφοῦ ἡ Ἑλληνικὴ γῆ μας ἐρρόφησεν ὡς νάμα ἁγιασμοῦ τὸ πολύτιμον αἷμα τοῦ ἥρωος καὶ ὅλον τὸ σφρῖγος καὶ ὅλη ἡ παλλομένη ζωή του ἐσβέσθη καὶ ἐνεσαρκώθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν χῶμα, ἡ πολύτιμος λάρναξ, ἣν ἡ Ἑλλὰς στέλλει πρὸς τὴν Ἰταλίαν, δὲν περικλείει παρὰ τὰ ὀστᾶ του τὰ ἀτίμητα.

Μία ὡραία ἀτμάκατος, στολισμένη μὲ δάφνην καὶ μυρσίνας μεταφέρει τὴν λάρνακα ὑπὸ τὸν βαρὺν καὶ πένθιμον ἦχον τοῦ πυροβόλου, ἐνῷ ἡ θάλασσα ἠρεμεῖ καὶ τὸ κῦμα ἁπαλά, μαλακὰ θωπεύει τὰ πλευρὰ τοῦ πλοιαρίου, ἐγκολπουμένη στοργικὰ εἰς τὴν δροσερὰν ἀγκάλην της τὸ Ἑλληνικὸν μικρὸν σκάφος μὲ τὸ πολύτιμον, τὸ προσφιλὲς φορτίον. Καὶ ἰδοὺ ἔφθασαν, προσήγγισαν εἰς τὸ Ἰταλικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει τὴν γλυκεῖαν Ἰταλικὴν πατρίδα.

Ἡ Ἰταλικὴ σημαία, ἡ ὁποία κατέρχεται χαμηλὰ ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ χαιρετᾷ πενθίμως τὴν σκιὰν τοῦ νεκροῦ, καὶ τὸ πλήρωμα ὅλον μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυσμένους δέχεται τὰ ὀστᾶ τοῦ παλινοστοῦντος εἰς τὴν πατρίδα μετ' ἀποδημίαν τετραετῆ ἀγαπητοῦ ξενητευμένου.

Εἷς βωμὸς ἀπὸ δάφνην, μία φωλεὰ ἀπὸ κλώνους τοῦ φυτοῦ τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς δόξης ἀναμένει ὡς βωμὸς λατρείας καὶ ναὸς προσευχῆς τὴν λάρνακα τοῦ Φράττη. Δύο φανοὶ πένθιμοι σκορπίζουν τὸ μελαγχολικὸν φῶς των ἐπὶ τοῦ στιλπνοῦ φυλλώματος καὶ μὲ τὸ πένθιμον αὐτὸ φῶς ἡ θρησκεία ἀδελφώνεται μὲ τὴν πατρίδα καὶ αἱ δύω μαζὶ δέχονται εἰς τὴν ἀγκάλην των τὰ ὀστᾶ ἑνὸς ἡρωικοῦ τέκνου καὶ ἑνὸς μάρτυρος τῆς δικαιοσύνης.

Καὶ ἡ δάφνη τὸ φυτὸν τῆς δόξης καὶ τῆς ἀθανασίας, ἡ ὁποία ἐδῶ πλεονάργιάζει εἰς κλώνους καὶ εἰς κλάδους καὶ εἰς ἄνδηρα ἐπισκιάζει ἐντελῶς τὰ εὐτελῆ ἄνθη τῶν τεχνητῶν χρωματισμῶν καὶ ψάλλει τώρα μεγαλόφωνα τὸ πένθιμον ἄσμα της τὸ ἄσμα τοῦ πόνου καὶ τῶν δακρύων, τὸ ἄσμα τῆς μεγάλης ἀγάπης, δι' ἣν ἔζησεν καὶ ὑπὲρ ἧς ἀγωνιζόμενος ἔπεσεν ὁ Φράττης.

ΕΙΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΡΑΤΤΗΝ

Μία ἀπὸ τὰς συγκινητικωτέρας στιγμὰς τῆς ἐκφορᾶς τῶν ὀστῶν τοῦ Φράττη ἦτο ἡ στιγμὴ τῆς προσφορᾶς τοῦ ἐξάργυρᾶς καὶ φυσικῆς δάφνης στεφάνου τῆς Ἰταλικῆς παροικίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, παρὰ τοῦ συναγωνιστοῦ του Γαριβαλδινοῦ κ. Ι. Μοντουόρη, γραμματέως τῆς Ἰταλικῆς Παροικίας, ὅστις εἶχε πληγωθῆ διὰ σφαίρας εἰς τὸν βραχίονα εἰς τὴν μάχην τοῦ Δομοκοῦ, εἰς ἣν εἶχε πέσει καὶ ὁ Φράττης.

Οὐδεὶς ἄλλος βεβαίως πλὴν αὐτοῦ ἐκ τῶν ρητόρων τῆς προχθεσινῆς τελετῆς, εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν ψυχήν του νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν ἰδίκνίεραν συγκίνησιν τοῦ πεσόντος ἥρωος καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ διερμηνεύσῃ τὴν ὀδύνην, ἣν ἐνεποίησεν ὁ θάνατός του, ὅσον ὁ συμπολίτης του οὗτος, ὅστις εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν ὡραίων ὀνείρων τὸν ἥρωα τῶν πολιτικῶν ἀγώνων, τὸν ἐξ ἴσου ἐνθουσιώδη καὶ φανατικόν, ὅσον ὑπῆρξε καὶ εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Διὰ τοῦτο καὶ τόσον εὐγλώττως διερμήνευσεν εἰς ἕνα ὡραῖον ὕμνον διὰ τὸν νεκρόν, καὶ τὰς ἰδίας σκέψεις καὶ τὰ ἴδια αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα τὸν ἔκαμαν νεώτατον, μόλις εἴκοσι δύο χρόνων, νὰ ρίψῃ μακρὰν τὰ νομικά του βιβλία καὶ μὲ τὴν ἐρυθρὰν στολὴν τοῦ Γαριβαλδινοῦ νὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν νέαν του ζωὴν, μαχόμενος ξένος καὶ ἄγνωστος εἰς ξένην γῆν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν καταδυναστευομένων.

Καὶ τοὺς ὡραίους λόγους, οὓς εἶπεν εἰς τὸ προχθεσινὸν μνημόσυνον, ἀφιέρωνεν βεβαίως ὁ συναγωνιστὴς τοῦ Φράττη εἰς ὅλους τοὺς νέους συμπολίτας του, οἱ ὁποῖοι ἄγνωστοι καὶ ἄδοξοι ἔβαψαν μὲ τὸ γενναῖον αἷμά των τὴν Ἑλληνικὴν γῆν καὶ ἄκλαυστοι ἔθαψαν τὴν σφριγῶσαν νεότητά των ὑπὸ τὸ Ἑλληνικὸν χῶμα, μάρτυρες ἀφανεῖς καὶ ἀπόστολοι τοῦ μεγάλου ἰδεώδους τῆς νέας θρησκείας, διὰ τὴν ὁποίαν πατρὶς εἶνε ὁ κόσμος ὅλος καὶ φυλὴ καὶ ἔθνος καὶ οἰκογένεια ἡ ἀπανταχοῦ πάσχουσα καὶ πιεζομένη ἀνθρωπότης.

Ἰδοὺ αἱ ὡραῖαι λέξει μὲ τὰς ὁποίας ὁ κ. Μοντουόρη ἐσυνώδευσεν τὸν νεκρὸν τοῦ συναγωνιστοῦ του.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΦΡΑΤΤΗ καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς ἐδῶ Ἰταλικῆς Παροικίας κ. Ι. Β. Μοντουόρη.

Πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν πεσόντα ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τῶν λαῶν ἀγῶνος εἰς ὃν καὶ μόνον—πιστὸς εἰς τὸ παράδειγμα μεγάλου διδασκάλου καὶ ἀτρομήτου ἀρχηγοῦ ἀφιέρωσε δρᾶσίν καὶ ζωὴν πρὸς τὸν γενναῖον τοῦτον, ὃν κατὰ τύχην ἔλαβον τὴν χαρὰν νὰ θαυμάσω εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὸν πόνον νὰ ἴδω πίπτοντα παρὰ τὸ πλευρόν μου εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, φέρω τὸν χαιρετισμόν τῆς τιμῆς τῆς ἰταλικῆς παροικίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Εἰς αὐτὴν ἐπεβάλλετο τὸ καθῆκον νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν πένθιμον αὐτὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης λαοῦ συγγενοῦς πρὸς τὸν ἰδικόν μας καὶ ἐξ αἵματος καὶ ἐκ παραδόσεως, λαοῦ πρὸς ὃν ὁ ἥρως, τὸν ὁποῖον θρηνοῦμεν, εἶχεν ἀφιερώσει σκέψεις ὡραίας καὶ αἰσθήματα εὐγενῆ.

Θελήσατε, κύριοι, σεῖς οἱ φέροντες τὰ ἱερὰ ταῦτα ὀστᾶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρῴας, γῆς νὰ θέσετε παρὰ τὸν ἐπιτύμβιον λίθον, ὅστις θὰ δεικνύῃ νέον σημεῖον λατρείας εἰς

τοὺς πιστοὺς προσκυνητὰς τῶν μεγάλων ἰδεῶν, τὴν ἀττικὴν αὐτὴν δάφνην. Εἶνε τὸ συμβολικὸν ἀνάθημα, τὸ ὁποῖον Ἰταλοί, μὴ ἐπιλήσμονες τῆς εὐγενοῦς καταγωγῆς των, προσφέρουν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ἀντωνίου Φράττη.

Εἰς τὸ ἀνάθημα αὐτὸ συνενοῦν τὴν ἄπειρον ἀγάπην πρὸς τὴν μακρυνὴν πατρίδα καὶ τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν φιλόξενον γῆν, ἥτις, διὰ τὴν ἀρχαίαν αἴγλην της, εἶνε πάντοτε ὁ φάρος, πρὸς τὸν ὁποῖον ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Φράττη, ὅταν ἦτο ἐν τῇ ζωῇ, εἶνε ἐστραμμένοι κατὰ τὰς σκοτεινὰς ὥρας οἱ ὀφθαλμοὶ ὅλων, ὅσοι διψοῦν τὸ φῶς τῶν μεγάλων ἰδεωδῶν.

Καὶ πρὸς ὑμᾶς, Κύριοι, ἡ Παροικία μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν της ἐκφράζει δι' ἐμοῦ καὶ τὰ συγχαρητήριά της διὰ τὴν εὐσεβῆ πραγματοποίησιν τῆς ὡραίας ἰδέας σας, ἣν διερμηνεύει ὁ στῖχος τοῦ ποιητοῦ:

«Ἀνέλαβες, ὦ εὐγενὴς καὶ γενναία φάλαγξ, ὡραῖον ἔργον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐξασφαλίζει τὴν ἀφοσίωσιν πάσης καρδίας, ἣν φλέγει καὶ θερμαίνει ἡ ἀγάπη τῆς Ἰταλίας».

Η κ. HENRY GRÈVILLE

Μὲ τὸν θάνατον τῆς κυρίας Henry Gréville ἐκλείπει μία φυσιογνωμία πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ πολὺ πρωτότυπος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Διεδέχθη τὴν George Sand, πλησίον τῆς ὁποίας—ὀλίγον κατώτερα βέβαια, ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ μακρὰν — ἡ ἱστορία τῆς γαλλικῆς φιλολογίας θὰ τῆς δώσῃ θέσιν. Ἡ κυρία Henry Gréville διεσκέδασεν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη τοὺς συγχρόνους της μὲ δραματικὰς καὶ αἰσθηματικὰς διηγήσεις.

Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐπικράτησις τῆς πραγματικότητος ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε στηρεύσει εἰς τοὺς νέους φιλολόγους τὰς πηγὰς τῆς φαντασίας, ἡ κ. Henry Gréville διετήρησε τὸ θαυμάσιον αὐτὸ δῶρον: ἡ φαντασία της ἐδημιούργει τὰς ὡραίας αὐτὰς ἱστορίας, τὰς χαριτωμένας αὐτὰς ἡρωϊδας, μὲ τὴν θερμὴν καρδίαν, τῶν ὁποίων αἱ συγκινητικαὶ περιπέτειαι ἐνθουσίαζαν τὸ πλῆθος τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν. Καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω καλλίτερον τὰ αἰσθήματα τοῦ κοινοῦ μὲ τὰ πρῶτα βιβλία τῆς κυρίας Gréville, παρὰ ἀναφέρουσα τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν τὴν ὁποίαν τῆς ἔγραφε ὁ Emille Augier ὅταν ἡ «Dosca» ἐστεφανώθη ἀπὸ τὴν γαλλικὴν ἀκαδημίαν.

Κυρία.

«Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς» διότι μοῦ δίδετε μίαν περίστασιν νὰ εἴπω εἰς ὑμᾶς τὴν ἰδίαν αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγω εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τὰ βιβλία σας εἶναι ἀριστουργήματα λεπτότητος καὶ χάρητος, μὲ τὸν ἐλαφρῶς ἀνδρικὸν τόνον ὁ ὁποῖος συμπληροῖ τὸ ὕφος τῶν γυναικῶν καὶ τὸν ὁποῖον δὲν εὑρίσκομεν παρὰ εἰς τὰς μᾶλλον ἐνδόξους τὴν κυρίαν Sévigné τὴν κυρίαν Stäel, τὴν George Sand. Ἔχετε μὲ τὴν τελευταίαν μεγάλας ὁμοιότητας καὶ ἐπίσης μεγάλας διαφοράς. αἱ ὁποῖαι ὅλαι εἶναι ὑπὲρ ὑμῶν, ἡ μετριοφροσύνη σας ἄς μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ εἴπω: Τὰ ἔργα σας ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν μεγαλειτέραν ἠθικὴν, καὶ αὐτὸ εἶνε κατ' ἐμὲ μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἀρετὰς τῆς μεγάλης τέχνης. Τὸ δῶρον τοῦτο ἔλειπεν ἀπὸ τὴν ἔνδοξον προκάτοχόν σας.

Εἶνε γλυκὺ καὶ εὐχάριστον τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς πραγματικότητος ἢ μᾶλλον τῆς βκρβαρότητος ν' ἀναπαύεταί τις εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἔργων ὅπως τὰ ἰδικά σας. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐγενῆ εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωκαν διότι ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ἀρκετὰ εὐγνώμονες εἰς τοὺς σύγγραφεῖς οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀνυψόνουν ἀπὸ τὴν γῆν διὰ μερικὰς ὥρας! Εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ὑπηρεσία ὅπου δύναται νὰ προφέρουν εἰς τὴν δυστυχῆ ἀνθρωπότητα.

Δεχθῆτε κυρία τὰ σέβη μου καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς ζωηρᾶς συμπαθείας μου.

Emile Augier.

Ἐγεννήθη εἰς τὸ Παρίσι τὸ 1842, ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἰωάννου Flairy, ἐφημεριδογράφου, καὶ λαμπροῦ κριτικοῦ ἡ Henry Gréville ἠκολούθησε τὸν πατέρα της εἰς τὴν Ρωσσίαν ὅταν ἀπεκατεστάθη εἰς Πετρούπολιν, ὡς διδάσκαλος ξένων γλωσσῶν καὶ τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας. Καὶ αὐτὴ ἤρχισε νὰ δίδῃ μαθήματα, ἡ ἰδία εἰς τὴν Πετρούπολιν ἐπίσης ὑπανδρεύθη τὸν κύριον Duraud, καθηγητὴν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ δικαίου, κριτὴν τῆς τέχνης πολὺ λεπτὸν καὶ ἐξηγητὴν τοῦ μεγάλου Ρώσσου ηιαμυθιστορτογράφου Τουργκένιεφ Ὁ γάμος οὗτος ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἕνωσις ἡ ὁποία ἐστηρίζετο ὄχι μόνον εἰς ἀμοιβαίαν ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ εἰς κοινὴν ἐργασίαν. Αἱ αὐταὶ ἰδέαι τὰ αὐτὰ ἔργα ἀπησχόλουν τοὺς δύο συζύγους: ὁ θάνατος ὅταν ἔρχεται νὰ διαλύσῃ τοιαύτας ἑνώσεις φαίνεται δύο φορὰς σκληρότερος, παρὰ διὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ Ρωσσία ὅπου ἔζησε πολλὰ ἔτη, ὑπῆρξε λοιπὸν ἡ δευτέρα πατρὶς τῆς Enry Gréville, ἐκεῖ εἶχε τὰς πρώτας ἐμπνεύσεις της καὶ διὰ τῶν βιβλίων της, (αἱ δοκιμασίαι τῆς Ραιτὰ, Δόζια, Lona, ἡ πριγκήπισσα Ὀζερώφ κ. λ.) ἦλθε πρὸς ἡμᾶς ἡ ἠχὼ τῆς Ρωσσικῆς ψυχῆς, ὁ φιλολογικὸς ἀνάδοχος τῆς Enry Gréville ἦτο αὐτὸς ὁ Ἰβὰν Τουργένιεφ ὁ ὁποῖος ὅτε ἦτο εἰς τὴν Γαλλίαν πρὸ εἴκοσι ἐτῶν τῆς ἔγραφε:

Ἀγαπητὴ κυρία Gréville.

Ἡ ἐπιστολὴ ἡ ὁποία συνώδευε τὸ βιβλίον σας μοῦ ἔκαμε περισσότερον ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Μὲ συνεκίνησε. Γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μοῦ ἀξίζουν ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ λόγια ὅπου μοῦ λέγετε, ἀλλ' εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σκέπτομαι ὅτι σᾶς τὰ ἐνέπνευσα. Ὅσον διὰ τὸν ἑαυτόν μου, θὰ περιορισθῶ νὰ σᾶς εἴπω μόνον ὅτι μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας φιλολογικάς μου ἀναμνήσεις, εἶνε ἡ εὐτυχὴς τύχη ἡ ὁποία μοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀπομακρύνω τὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα παρουσιάζοντο εἰς τὰ πρῶτα βήματα ποῦ ἐκάμνατε εἰς τὸ στάδιον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκτοτε διετρέξατε μὲ τόσην ἐπιτυχίαν καὶ ὡς διδάσκαλος.

Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος ν' ἀκούω νὰ λέγετε ὅτι εἴσθε μαθήτριά μου, —ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ μόνη διαρτέχετε τὸ στάδιόν σας ἐνδόξως.

Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἐπανίδω μόλις ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους, Ἕως τότε ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι καὶ νὰ σᾶς βεβαιώσω διὰ τὴν ζωηρὰν συμπαθειάν μου.

Ὁ ἀφοσιωμένος σας

Ἰβὰν Τουρκένιεφ

Εἰς Πετρούπολιν ἡ κυρία Henry Gréville συνανεστρέφετο μὲ τὴν καλλιτέραν ρωσσικὴν κοινωνίαν, ὅπου ἡ ζωηρά της διάνοια, τὸ πνεῦμα της καὶ τὸ μουσικόν της τάλαντον εἶχον πολὺ ἐκτιμηθῆ. Δὲν ἐπέστρεψε εἰς τὴν Γαλλίαν παρὰ τὸ 1870, ὅπου κατ' ἀρχὰς εἶχε μερικὰς ἀπογοητεύσεις. Μόνον τὸ 1876, τὴν ἑπομένην τοῦ θανάτου τῆς George Sand, τὸ Περιοδικὸν τῶν Δύο Κόσμων ἐδημοσίευεσε ἔργα της καὶ ἡ κυρία Henry Gréville ἤρχισε νὰ γίνεται ἔνδοξος εἰς διάστημα τριάντα χρόνων ἔγραψε πενῆντα μυθιστορήματα καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀπέθανεν ἐνῷ ἀκόμη ἡ ἔκδοσις τοῦ τελευταίου βιβλίου της εἰς μίαν μεγάλην ἑσπερινὴν ἐφημερίδα δὲν ἔχει τελειώσει. Εἰς τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς ζωῆς της ἔζη τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους εἰς Menton καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ εἰς Anjou. Ἀλλὰ πάντοτε ἐπροτίμη τὸ Menton, τὸ ὁποῖον ἦτο κρυμμένον εἰς τὴς τριανταφυλλιές. Ἡ Henry Gréville ὑπερηαγάπα τὰ ρόδα, τὰ ἐκαλλιέργει μὲ ἀγάπην καὶ ὅλοι οἱ ἐπισκέπται της ἐθαύμαζαν τοὺς κήπους της.

Ἔγραφε διὰ τὰ τριαντάφυλλα τὰς θαυμασίας αὐτὰς σελίδας:

«...Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἕως σήμερον, πόσα δὲν ἔχουν λεχθῆ καὶ γραφῆ διὰ τὰ τριαντάφυλλα! καὶ ὅμως ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τ' ἀγαπᾶ γνωρίζει ὅτι ἔχει πολλὰ νὰ εἴπῃ, ἀκόμη διότι ἡ χάρις των καὶ ἡ εὐμορφιά των εἶνε πολὺ ἀνωτέρα σήμερον παρ' ὅτι ἦτο ἄλλοτε.

Δὲν εἶνε πλέον μόνον ρόδα, τὰ θαυμάσια αὐτὰ ἄνθη· ἔχουν γείνη τὸ λεπτότερον καὶ τὸ ὡραιότερον ἄνθος τὸ ὁποῖον μᾶς δίδουν οἱ κῆποί μας. Ἔλαβον τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα τοῦ καπουτσίνου, τῶν ἀνθέων τῆς μανόλιας, τῶν λευκῶν καὶ ἐρυθρῶν καμελιῶν, ἀπέκτησαν λεπτότατα φύλλα, μᾶς ἐπαρουσιάσθησαν ὁλάνοικτα, ἢ μὲ κλειστοὺς τοὺς κάλυκάς των κρυμμένους ἀνάμεσα στὰ φύλλα· ἔφεραν πρὸς ἡμᾶς τοὺς λεπτοὺς κλώνους των στολισμένους μὲ τὰ ὡραῖα ἄνθη ἔφθασαν ἕως εἰς τοὺς ἐξώστας μας διὰ νὰ φέρουν πλησίον μας τὰ βελουδένια ἄνθη των, καὶ πάντοτε μὲ χρώματα θαυμάσια καὶ ἄρωμα τὸ ὁποῖον διαφεύγει πᾶσαν ἀνάλυσιν. Τὰ μυρίζομεν, τὰ αἰσθανόμεθα... ποῖος ὅμως θὰ τολμήσῃ νὰ τὰ περιγράψῃ;

Ἡ συγγραφεὺς αὕτη μὲ τὴν μεγάλην φαντασίαν ἦτο γυνὴ μὲ τρυφερὰν καὶ γενναίαν καρδίαν, μὲ ψυχὴν ἀγαθὴν καὶ ἀφοσιωμένην. Εἰς τὸ Menton ἦτο ἡ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῆς προστασίας τῶν παιδιῶν καὶ διοργάνωνε κάθε χρόνον ὡραίας ἑορτὰς ὅπου ἔδιδεν ὄχι μόνον χρήματα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀτομικήν της ἐργασίαν, παίζουσα μόνη τὰς κωμῳδίας της, διότι χωρὶς νὰ γράψῃ κυρίως διὰ τὸ θέατρον, ἔγραψε μερικὰ μονόπρακτα θεατρικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔχουν πολλὰς σκηνικὰς ἀρετάς. Τίποτε τέλος ἀπὸ ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν γυναῖκα δὲν τῆς ἦτο ἀδιάφορον· κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου της εἰς Boulogne, ἑτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους διὰ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως τῆς γυναικείας τέχνης καὶ βιομηχανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο μετὰ τῆς κυρίας Paul Deschanel, ἐπίτιμος πρόεδρος.

(Berthe Carter)

Κατὰ μετάφρασιν τῆς κ. Εἰρήνης Νικολαΐδου

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

* *
*

Μὲ τὴν στολὴν τῆς φάλαγγος τῶν Φιλελλήνων ὠχρὸς καὶ συγκεκινημένος ἀρκετὰ ὁ Νῖκος Μεμιδῶφ ἐπαρουσιάσθη τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ πρόγευμα. Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα καὶ ἦτο ἡ τελευταία φορὰ ὅπου ἐπρογευμάτιζε μὲ τοὺς ἰδικούς του. Ἡ μάμμη του, ἡ ὁποία ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εἴξευρε τίποτε, ἔμεινε κατάπληκτος, ὅταν εἶδε τὸν ἔγγονόν της μὲ τὰ στρατιωτικὰ ἐκεῖνα ἐνδύματα. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπέθεσεν ὅτι τὰ εἶχε βάλει δι' ἀστειότητα, ὅτι ἀνῆκαν εἰς κάποιον φίλον του, ἀναχωροῦντα διὰ τὸν πόλεμον. Ὅταν ὅμως ἡ Ἄννα ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ ὅτι ἡ στολὴ ἦτο πολὺ στενὴ καὶ θὰ τοῦ ἠμπόδιζε τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων, ὅταν εἶπεν ὅτι θὰ ἐπεθύμει νὰ τὸν συνοδεύσῃ διὰ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ συγχρόνως νὰ ἠμπορέσῃ νὰ κρατήσῃ ἐνήμερον τὴν Ἐφημερίδα της μὲ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ὅτι ἄλλως τε ἠμποροῦσε νὰ φανῆ χρήσιμος, διοργανοῦσα φορητὸν νοσοκομεῖον καὶ παρέχουσα τὰς φροντίδας της εἰς τοὺς τραυματίας, τότε ἡ γραῖα κυρία ἐπείσθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρῶν πραγμάτων, ὅτι ὁ Νῖκος ἀληθινὰ ἀνεχώρει καὶ ἐπήγαινε νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωήν του, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἀναγκάζῃ εἰς τοῦτο, χωρὶς καμμίαν νὰ ἔχῃ ὑποχρέωσιν.

Ἀλλ' εἶναι τρέλλα, εἶναι ἔγκλημα, εἶναι αὐτοκτονία, ἤρχισε, λέγουσα. Πῶς! Μήπως ἤσουν ποτὲ στρατιώτης; μήπως κἂν γνωρίζεις τὴν Ἑλλάδα, χθεσινὸς ἐσὺ ἐδῶ; Καὶ δὲν ἐσυλλογίσθηκες τὴν μητέρα σου, ποῦ θὰ τῆς ἔλθῃ τρέλλα, ὅταν μάθῃ ὅτι πηγαίνεις νὰ ριφθῆς εἰς τὴν φωτιά; Καὶ δὲν πονεῖς τὴν γυναῖκα σου, τὸ σπίτι σου, τὰ καλά σου; Ἔλα 's τὸν νοῦν σου, παιδί μου.

Καὶ ὅσον ἔβλεπεν ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι τὴν ἤκουαν ἀπαθεῖς καὶ κανεὶς δὲν ἤρχετο εἰς βοήθειάν της, τόσον κατελαμβάνετο ἀπὸ μεγαλειτέραν ἀπελπισίαν.

—Καὶ τὸν ἀφίνετε ἔτσι δά, νὰ πάῃ νὰ ἀδικοσκοτωθῆ, εἶπε στρεφομένη πρὸς τὴν Ἄνναν καὶ πρὸς τὸν πατέρα της;

Αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον κάθε Ἕλληνος, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα μὲ ψυχρότητα. Ἂν ὅλοι ἐσκέπτοντο ὅπως σεῖς, τότε ποῖος θὰ ὑπερασπίζετο τὴν πατρίδα σας.

Δὲν ὁμοιάζετε τὰς προγόνους σας, εἶπεν ὁ κ. Δούαλ, αἱ ὁποῖαι ἔδιδαν τὰ ὅπλα εἰς τὰ παιδιά των καὶ τοὺς ἔλεγαν ἢ νὰ νικήσουν ἢ νὰ φονευθοῦν.

Ἡ κ. Μεμιδῶφ εἶχε μείνῃ ὡς ἀποσβολωμένη. ὥστε δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐλπίς, καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἐβοηθοῦσε εἰς τὸ νὰ τὸν μεταπείσῃ. Πρέπει ἄλλως τε νὰ λεχθῆ ὅτι εἰλικρινῶς ἡ πρώτη σκέψις, ἡ ὁποία τὴν ἔκαμνε νὰ θέλῃ μὲ κάθε θυσίαν νὰ ἐμποδίσῃ τὸν νέον νὰ φύγῃ ἦτο ὁ φόβος μήπως φονευθῆ. Ἡ στοργή της ἀπὸ ὀλίγον ἐπιτηδευμένη εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐπιβεβλημένη μᾶλλον ἀπὸ τὰς περιστάσεις, εἶχεν ἐπὶ τέλους μεταβληθῆ εἰς πραγματικήν, ἀφότου εἶχε μείνει πλησίον του καὶ εἶχε πείσει τὸν ἑαυτόν της, ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀντεπροσώπευε τὸν υἱόν της, τὸν ἀγαπημένον καὶ ξενητευμένον της Κώσταν. Τοῦ ὡμοίαζε τόσον πολύ, ὅταν ἐκεῖνος εἶχε τὴν ἡλικίαν του, ὥστε ἀσυνειδήτως σχεδὸν ἡ ἀγάπη της ὅλη ἡ παλαιὰ διὰ τὸν υἱόν της εἰς τὴν πρώτην του

νεότητα, εἶχεν ἀναζήσει μεγάλη διὰ τὸν ὡραῖον ἔφηβον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπὶ πλέον ἠμποροῦσε νὰ περιμένῃ καὶ τὴν τόσον ποθητὴν καὶ ὀνειρευτὴν εὐμάρειαν διὰ τὸ γῆρας της.

Ὅσον ὅμως ἐσκέπτετο περισσότερον, ὅσον ἔβλεπε ὅτι τὰ λόγια καὶ αἱ παρακλήσεις της ἐπήγαιναν εἰς μάτην, τόσον τὰ αἰσθήματά της τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἀρχὴν μόνον ἡ στοργὴ εἶχεν ὑπαγορεύσει ἐγίνοντο ἐγωϊστικώτερα, ὑποκειμενικώτερα ἀπὸ πρίν. Ἀλλ' ἂν αὐτὸς θὰ ἔφευγε, καὶ ἂν ὡς ἐφαίνετο διατεθειμένη καὶ ἡ νέα σύζυγός του ἔκαμνε τὴν τρέλλαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, τότε αὐτὴ δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ μείνῃ, τῆς ἐπεβάλλετο νὰ φύγῃ Ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ θὰ ἔμενε βάρος εἰς ἕνα ξένον ἐντελῶς κύριον, ὁ ὁποῖος πιθανόν, νὰ ἤθελε καὶ νὰ ταξειδεύσῃ, ἀφοῦ ὅλοι θὰ ἔφευγαν. Ἀλλὰ τότε αἱ ἐλπίδες της τοῦ νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι διὰ τὴν Ἔμμαν της τὸν πλούσιον Ἀμερικανὸν ἀπέβαιναν εἰς μάτην. Ἡ ἀναχώρησις αὐτὴ κατέστρεφε διὰ μίαν στιγμὴν ὅλα τὰ ὄνειρα τὰ ὡραῖα, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμει εἰς τὸ γεῦμα τὸ ἐπίσημον τὸ πρὸ ἡμερῶν δοθὲν καὶ τὰ ὁποῖα εἶχε συνεχίσει καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ὡς μόνη διέξοδος εἰς τὴν ἀπελπισίαν της δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀπογοητεύσεις, τῆς ἔμεναν τὰ δάκρυα καὶ ἡ κ. Μεμιδῶφ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, ἀκράτητα.

Ὁ Νῖκος συνεκινήθη ἀπὸ τὸν τόσον ζωηρῶς ἐκδηλούμενον πόνον τῆς μάμμης του καὶ τὴν ἐπλησίασε μὲ στοργήν: Διατί κλαίετε, τῆς εἶπεν. Ὅλοι ὅσοι πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον δὲν φονεύονται. Ἔπειτα καὶ ἂν φονευθῶ, σᾶς μένει πάντοτε ὁ πατέρας μου.

Ποιὸς ξέρει, ἂν θὰ τὸν ξαναϊδῶ, ἀπήντησεν ἡ γραῖα κλαίουσα ἀκόμη μὲ περισσοτέραν πικρίαν.

Μὴ κλαίετε, εἶπεν ὁ νέος. Θὰ τοῦ γράψω νὰ ἔλθῃ.

Ἡ Ἄννα ὠχρίασε. Ὤ! ναί. Θὰ ληφθῆ ἀνάγκη ἂν δὲν σὲ ἀκολουθήσω νὰ ὑπάγω ἐγὼ εἰς τὴν Ἀμερικήν, διὰ νὰ ἐνεργήσω τὴν συλλογὴν ἐράνων διὰ τὸν πόλεμον. Τότε θὰ εἶναι καλὸν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἡ κ. Μύρτου μὲ τὸν πατέρα σου.

Ὁ Νῖκος ἐπεδοκίμασε πληρέστατα τὴν ἀπόφασιν τῆς γυναικός του. Ἡ κ. Μεμιδῶφ ὅμως ἐσκέφθη, ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν νέον νὰ φύγῃ, ἐὰν μετεχειρίζετο τὴν ἐπιρροὴν τῆς μητρός του. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐσηκώθη:

Κάμετε ὅ,τι θέλετε, εἶπεν. Ὅ,τι ὅμως καὶ ἂν γίνῃ, βεβαίως δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ ὑποφέρω διὰ τὴν ἄδικον ἀπόφασιν τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ. Καὶ ὡς νὰ μὴν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῆ περισσότερον, προσέθηκε. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ φάγω. Πηγαίνω νὰ ἡσυχάσω. Καὶ μὲ τὸ μανδύλι εἰς τὰ μάτια ἐξῆλθε καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τὴν καϋμένην τὴν γραίαν κυρίαν εἶπεν ἡ κ. Λάϊν. Ἔχει δίκαιον νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἀπελπίζεται. Βεβαίως εἶναι τρέλλα νὰ πηγαίνῃ ἕνας νέος ἄνθρωπος εἰς τὸν πόλεμον, σὰν ἕνα πρόβατον εἰς τὸ σφαγεῖον. Καὶ βεβαίως εἶναι σκληρὸν τὸ παιδὶ αὐτό, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ μητέρα του ἐθυσίασεν ὅλην τὴν ζωήν της, νὰ θυσιάζῃ τὴν ἰδικήν του ζωήν, χωρὶς κἂν νὰ τῆς εἴπῃ ἐὰν συγκατατίθεται εἰς τὴν ἀπόφασίν του.

Ὁ Νῖκος μὲ τὰς τελευταίας λέξεις τῆς κ. Λάϊν ὠχρίασε καὶ τὰ μάτια του ἐγέμισαν δάκρυα.

Σεῖς νὰ ὁμιλῆτε ἔτσι, εἶπεν στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἀμερικανίδα ἱερέα. Σεῖς ἡ ὁποία ἐκθέτετε τὴν ζωήν σας κάθε στιγμὴν μέσα εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων;....

—Ἐκθέτω τὴν ζωήν μου διὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴν ἄλλων, ἀπήντησεν ἱερεὺς καὶ ὄχι διὰνὰ ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν κανενός. Διότι ἐπὶ τέλους μήπως καὶ οἱ ἐχθροί μας δὲν εἶναι ὑπάρξεις τοῦ θεοῦ, τὰς ὁποίας ὀφείλομεν νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ συγχωρῶμεν. Δὲν ἀνήκουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν μεγάλην ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν καὶ δὲν ἐγεννήθησαν ἀπὸ μητέρας, αἱ ὁποῖαι θὰ τοὺς κλαύσουν καὶ δεν ἀγαποῦν γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι τοὺς πονοῦν.

—Ἀλλὰ τότε ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος εἶπεν ὁ νέος μὲ ἀγωνίαν εἰς τὸ βλέμμα καὶ μὲ τὴν συναίσθησιν, ὅτι ἑνὸς ἀκόμη ἀπὸ τῶν ὡραιοτέρων ἰδανικῶν του ὁ στυλοβάτης κατέρρεε.

Πατρὶς κοινὴ ὅλων μας εἶναι ἡ γῆ, ἡ μεγάλη αὐτὴ μητέρα τῆς ζωῆς. Καὶ ἐὰν ἡ ἀπληστία τῶν ὀλίγων φιλοδόξων δὲν ἐχάρασσεν ὅρια καὶ δὲν ἐχώριζε καὶ διεμέλιζε τὸν κόσμον, ἡ ἀνθρωπότης ὅλη ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ γένους θὰ ἔζη ἀδελφικά, κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι κατὰ τὰ μωρὰ σοφίσματα τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Νῖκος Μεμιδῶφ ἐσηκώθη μὲ βίαιον κίνημα ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἐφαίνετο ὡς ὁ πνιγόμενος ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἀποπειραθῆ τελευταίαν ἀπόπειραν σωτηρίας. Ἤθελε νὰ παλαίσῃ νὰ καταπολεμήσῃ ὄχι τὰς ριζοσπαστικὰς ἰδέας τῆς κυρίας Λάϊν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φωνὴν τῆς καρδιᾶς του, ἡ ὁποία πολὺ πρωτήτερα εἶχεν ἀφωσιωθῆ εἰς τὰς νέας ἀληθείας, τῶν ὁποίων τελευταῖος καὶ πειστικώτερος κῆρυξ εἶχε γίνει ὁ Ρῶσσος φιλόσοφος εἰς μίαν μακρὰν ἀλληλογραφίαν του μὲ μίαν σοφὴν ἀμερικανίδα. Ἀφότου ὁ Νῖκος Μεμιδῶφ εἶχεν ἀναγνώσει τὸ βιβλίον αὐτὸ αἱ ἰδέαι του περὶ πατρίδος, περὶ θρησκευτικοῦ καθεστῶτος, περὶ κοινωνίας καὶ βιωτικῶν συνθηκῶν εἶχαν ὑποστῆ σπουδαίους κλονισμούς. Χωρὶς νὰ θέλῃ ἔμενεν ὥρας πολλὰς μὲ ἀνοικτὴν μίαν σελίδα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκαταπλημμυροῦσεν ἀπὸ σημειώσεις καὶ παρατηρήσεις καὶ σκέψεις του ἀτομικάς. Καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις ἔτειναν εἰς τὸν σκοπὸν νὰ ἀντιταχθῆ μίαν ἡμέραν εἰς τὰς θεωρίας αὐτὰς τοῦ Τολστόη, αἱ ὁποῖαι ἀμείλικτα κατέρριπταν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον ὅλους τοὺς θεμελιώδεις λίθους ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν διακρίνομεν δύο περιόδους: τὴν πρώτην ἀπὸ τὸ δεύτερον ἔτος μέχρι τοῦ ἑβδόμου, καὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου μέχρι τοῦ δωδεκάτου κατὰ τὴν ὁποίαν τελειώνει ἡ παιδικὴ ἡλικία καὶ ἀρχίζει ἡ ἐφηβική.

Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον, ἡ ἀνατροφή, ἡ μόρφωσις, αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις, ὅλα πρέπει νὰ εἶνε ἀκριβῶς ὅμοια καὶ διὰ τὰ ἀγόρια καὶ διὰ τὰ κορίτσια καὶ δὲν ὑπάρχει ἀκόμη ἀνάγκη νὰ γίνεται καμμία διαφορά. Τότε ἡ ἀνατροφὴ πρέπει νὰ γίνεται κυρίως ἀπὸ τὴν μητέρα, ὁ πατὴρ δὲν πρέπει νὰ λαμβάνῃ ἐνεργὸν μέρος. Μόνον ἡ μήτηρ μὲ τὴν ἀφοσίωσίν της καὶ τὴν ἔμφυτον προβλεπτικότητά της δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας τοῦ παιδιοῦ δύναται νὰ διευθύνῃ τὴν φυσικὴν ἀνά-

πτυξιν ὡς καὶ τὴν ἠθικὴν τοῦ τόσον λεπτοῦ αὐτοῦ μικροῦ ὄντος.

Ὁ Ἰωάννης-Ἰάκωβος Ρουσὼ εἶπε, μετὰ τὸν Ραμπίλαι καὶ τὸν Montagne, ὅτι τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἀνατροφῆς εἶνε νὰ γίνωνται οὕτω αἱ σωματικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἀσκήσεις ὥστε αἱ μὲν νὰ χρησιμεύουν δι' ἀνάπαυσιν τῶν δέ. Διὰ νὰ μορφώσωμεν τὸ πνεῦμα τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ εἰμεθα καλοί, δίκαιοι καὶ περιποιητικοί, χωρὶς νὰ φωνάζωμεν ματαίως, χωρὶς νὰ ἐπιπλήττωμεν ἀδίκως καὶ ὑπερβολικῶς, διὰ νὰ μορφώσωμεν τὸ σῶμα πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ παιδίον κανονικὴν δίαιταν καὶ σωματικὰς ἀσκήσεις. Κάτι τὸ ὁποῖον εἶνε ἀναπόρευκτον διὰ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν εἶνε, ὅτι τὰ παιδία πρέπει νὰ παίζουν πολὺ μὲ διάφορα παιχνίδια, παιχνίδια τὰ ὁποῖα παίζονται εἰς τὸ σπίτι μέσα καὶ παιχνίδια τὰ ὁποῖα εἶνε διὰ τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καὶ τὰ ὁποῖα τ' ἀναγκάζουν νὰ κινοῦνται.

Ὅταν τὰ παιδιὰ μένουν εἰς τὸ σπίτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ χειμῶνος δύνανται νὰ παίζουν: κόπτοντα ζουγραφίας, ξάμνοντα τεχνητὰ ἄνθη, παίζοντα λότο, κρόκετ ἢ λόντενις ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, τὰ μεγαλείτερα. Αἱ διασκεδάσεις αὐταὶ αἱ ὁποῖαι φαίνονται ὅτι μόνον τὰ διασκεδάζουν, εἶνε πολύτιμοι, διότι εἶνε τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ δίδουν τὴν περίστασιν νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὰς διαφόρους δυνάμεις του αἱ ὁποῖαι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μένουν ἀδρανεῖς.

Ὅταν τὰ παιδιὰ εὑρίσκονται ἔξω εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα παίζουν, ἢ τυφλόμυιγα, ἢ κεράκι, ἢ στεφάνι, ἢ τόπι, ἢ σβοῦρα, ἢ κρυφτό, ἢ ἄλλο τι, ὅλα αὐτὰ τὰ κάμνουν νὰ κινοῦνται, νὰ γίνωνται ἐπιδέξια, νὰ παρατηροῦν καὶ ν' ἀκούουν καλῶς, ἀρεταὶ αἱ ὁποῖαι ἀργότερα θὰ τοὺς χρησιμεύουν εἰς τὴν ζωήν.

Τὸ εὐεργετικώτερον ὅμως ὅλων εἶνε ὁ καθαρὸς ἀὴρ ὃν ἀναπνέουν μένοντα εἰς τὸ ὕπαιθρον, καὶ ὁ ὁποῖος ὅταν ὑπάρχουν δένδρα εἶνε πλέον ζωογόνος. Βεβαίως πρέπει νὰ ἐπιβλέπωμεν τὰ παιδιὰ εἰς τὰ παιχνίδια των, νὰ τὰ σκεπάζωμεν καλά, ὅταν ἀφοῦ τρέξουν σταθοῦν, νὰ τὰ ἐμποδίζωμεν νὰ κουράζωνται ὑπερβολικά, ν' ἀπαγορεύωμεν τὰ βίαια μαλώματα κατὰ τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ κτυπηθοῦν ἐπικινδύνως.

Πρέπει νὰ τοὺς δίδωμεν νὰ τρώγουν κάτι τί τὸ ἀπόγευμα διότι τὸ παιδίον χωνεύει γρηγορότερα ἀπὸ ἕνα ἔφηβον καὶ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΛΥΠΤΗΣ

I

Ἡ γαλανὴ θάλασσα ὠχρία ἤδη, ὁ ἥλιος ἔδυεν ὀπισθεν τῆς Νικαίας κεκαλυμμένης ἀπὸ ὀμίχλην.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Villefranche, νεαρὰ κόρη ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν θαλαμηπόλον της, ἔσπευδε τὸ βῆμα διὰ νὰ μὴ καταληφθῇ ἀπὸ τὴν δροσιὰν τῆς νυκτός. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔθηχε βῆχα μικρὸν καὶ ξηρόν· μὲ τὸ κάτω τοῦ προσώπου της βυθισμένον εἰς τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπανωφορίου της, μὲ τὴν κεφαλὴν χαμηλωμένην, δὲν ἔβλεπεν οὔτε τὰ μέγαρα οὔτε τὴν Μεσόγειον, φροντίζουσα μόνον νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν ἰατρόν της, ὅστις τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ εὑρίσκηται ἔξω κατὰ τὸ λυκόφως.

Ἐ.Ἀλλ' αἴφνης ἐστομάτησε. Παράπονα παιδός, λυγμοὶ μικροῦ δυστυχοῦς ὄντος τὴν ἔκαμαν νὰ στρέψῃ πρὸς μίαν πεζούλαν εἰς τὴν ὁποίαν εἶδε καθήμενον ἰταλόπαιδα ρακένδυτον. Νά! λέγει πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της, εἶναι ὁ μικρὸς ἰταλὸς ποῦ παίζει κάϊντα ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρόν μου κάθε πρωί. Διατὶ νὰ κλαίῃ ἄραγε;

Δεσποινὶς ἂς φεύγωμεν, διότι ἂν τοῦ ὁμιλήσητε, θὰ σᾶς παίζῃ καθ' ἑκάστην δέκα λεπτὰ περισσότερον μὲ τὸ ἠλεεινὸν καὶ ὀχληρόν του ὄργανον.

— Φαίνεται ὅτι ἔχεις πολὺ τρυφερὰ τὰ αὐτιά Μαρία. Ἐν τούτοις πρέπει αὐτὸ τὸ παιδί νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ὅπως δύναται.

— Ἂν τουλάχιστον τὰ χρήματα ἦσαν δι' αὐτό!

— Αἱ πεντάρες ποῦ τοῦ δίδουν εἶναι διὰ τὴν μητέρα του, ἥτις τὸ ἐνδύει καὶ τὸ τρέφει!

— Μήπως ἡ δεσποινὶς τὸ εὑρίσκει ἐνδεδυμένον; Εἶναι ἕνα δέμα ράκη. Μήπως τό εὑρίσκεις χορτασμένον; Εἶ αι ἀδύνατον ὡς περιπλανώμενος σκύλος!!

— Πτωχὲ μικρέ! Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι θέλω νὰ πλησιάσωμεν.

— Ἀλλὰ ὁ ἰατρός σας δεσποινὶς θὰ δυσαρεστηθῇ..

Ἡ νεᾶνις δὲν ἤκουσεν, εἰμὴ τὴν καρδίαν της καὶ ἐπλησίασε τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθει νὰ παραπονῆται. Ἦτο μόλις δωδεκαετὲς μὲ κάτισχνον μελαγχροινὸν πρόσωπον, μὲ πλατὺν πῖλον σχισμένον ἀπο τοῦ ὁποίου ἔπιπτον μικροὶ μαῦροι βόστρυχοι ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου τῆς βελουδίνης βέστας του. Οἱ ὑγροὶ ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμοί του ἔλαμπαν, ἀπὸ δὲ τὸν βραχίονά του ἐκράτει τὴν κάϊντα του. Βλέπον τὴν νεάνιδα ἐρχομένην πρὸς αὐτὸν ἐνόμισεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ παίξῃ, ἐσηκώθη χαιρετίζον καὶ ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίῃ.

— Ὄχι, μικρέ μου, μὴ παίζῃς...Εἰπέ μου μόνον διατὶ κλαίεις;

— Ἐκεῖνο δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐστάθη ἐμπρός της μὲ θαυμασμόν, ὡς ἐνώπιον μιᾶς μαντόνας. Διὰ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ εἶχεν ἀποκαλύψει τὸ πρόσωπόν της καὶ καθὼς αἱ τελευταῖαι λάμψεις τῆς ἡμέρας ἐχρωμάτιζον τὴν θάλασσαν μὲ χρῶμα ἴριδος, ἡ νέα κόρη εἶχεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ἀπείρου· ἦτο ὡραία...εἶχε τὴν καλὴν καὶ τρυφερὰν ἐκείνην ὡραιότητα, ἥτις μαγεύει τὰ σκεπτικὰ παιδία.

Τέλος ἐτόλμησε καὶ τῆς εἶπε: Εἶσθαι σεῖς ποῦ μοῦ δίδετε πεντάρες κάθε πρωί;

— Ναί, μικρέ μου φίλε.

— Σήμερον τὸ πρωὶ δὲν εἶσθε εἰς τὸ παράθυρόν σας.

— Ὄχι, μικρέ μου· ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἰωάννην.

— Ἀ! δι' αὐτὸ λοιπὸν εἶχα κακὴν ἡμέραν! διότι ὅταν εἶσθε ἐκεῖ μοῦ φέρετε πάντοτε τύχην.

Ἀλήθεια; εἶμαι πολὺ δι' αὐτὸ εὐτυχής. Ἔκλαιες λοιπὸν διότι τὸ κέρδος σου δὲν εἶναι τόσον καλὸν ὅπως συνήθως;

— Τόσον καλόν!... δὲν ἐκέρδισα τίποτε δεσποινίς, δὲν μοῦ ἔδωσαν τίποτε καὶ δὲν τολμῶ νὰ ἐπιστρέψω.

— Διατί; οἱ γονεῖς σου εἶναι τόσον κακοί;

— Οἱ γονεῖς μου εἶναι εἰς Ρώμην· μὲ ἐνοικίασαν εἰς τὸν κύριόν μου ὅστις μὲ κτυπᾷ ὅ ,τι δὲν τοῦ φέρω ἀρκετά.

— Καὶ πόσα ἀπκιτεῖ καθ' ἑσπέραν;

— Τριῶν δραχμὰς δεσποινίς.

Ἡ νεᾶνις ἤνοιξεν ἀμέσως τὸ πορτοφόλι της καὶ εὗρεν ἓν δεκάδραχμον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδοσε μὲ ἓν κίνημα ἐγκαρδίου ἀγάπης καὶ εἶπεν: Πάρε μικρέ μου.. Ἰδοὺ ταυτοχρόνως τριῶν ἡμερῶν κέρδος. Θὰ δύνασαι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας νὰ διασκεδάζῃς τρέχον ἐπὶ τῆς παραλίας, ἀντὶ νὰ χορεύῃς διὰ τῆς βίας ἔμπροσθεν τῶν καφενείων. Μὴ κλαίῃς πλέον. Χαῖρε μικρέ!

— Ὦ! εὐχαριστῶ, δεσποινίς!...

Παρετήρει ἐπὶ πολὺ τὸ χρυσοῦν νόμισμα καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγκεχαραγμένης εἰκόνος, ἔβλεπε λάμπον καὶ γλυκὺ πρόσωπον τῆς ἐξαφανισθείσης εὐεργέτιδός του.

Δέκα φράγκα! Δέκα φράγκα διὰ μίαν στιγμήν! Δέκα δραχμαὶ ἰδικαί του! τί θὰ τὰς ἔκαμνε!

Ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ πρὸς τὴν Villefranche εἰσῆλθεν εἰς τὴν Νίκαιαν καὶ ἔτρεξεν εἰς ἓν παζάρι ὅπου ἠγόρασεν ἓν περίφημον μαχαίριον μὲ πολλὰς χαλυβδίνους λεπίδας καὶ μὲ στερεὰν λαβὴν ὅπως τὴν μεταχειρίζηται εὐκόλως διὰ τῶν μικρῶν του δακτύλων. Ἡ μάχαιρα ἐκόστιζε ἑπτὰ δραχμάς· τὴν ἔκρυψε προσεκτικῶς εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐφύλαξε διὰ τὸν κύριόν του τὰς τρεῖς ὑπολοίπους καὶ ἐπανέλαβεν εὐχαριστημένος τὴν ὁδὸν ἡ ὁποία πρὸς στιγμὴν ἦτο ἔρημος.

Χάρις εἰς τὴν ὡραίαν νεάνιδα τὸ παιδίον ἐπραγματοποίει ἓν ὄνειρόν του θὰ ἠδύνατο τώρα νὰ γλύπτῃ· νὰ γλύπτῃ ἐπὶ ξύλου, νὰ κατασκευάζῃ ἀνθρωπίνους μορφάς, σχήματα ζῴων μὲ τεμάχια δρυὸς ἢ ἐλαίας. Ἕως τώρα δὲν εἶχεν ἐπιτύχει κατὰ τὴ θέλησίν του, ἔκαμε μόνον ἄμορφα σχέδια διότι τὸ μαχαίριόν του ἦτο ἀσθενὲς καὶ σπασμένον εἰς τὴν ἄκραν.

Τώρα ἐφιλοδόξει νὰ μιμηθῇ τοὺς καλλιτέχνας!

II

Ναί! ὅταν ἐφύλαττε τὰ ποίμνια εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ἐξοχήν, πρὸ τοῦ παραδοθῇ ὑπὸ τῶν γονέων του εἰς τὸν κύριον ὅστις τον ἐκμεταλλεύεται σήμερον, ὁ μικρὸς Τζοβάννης ἐγυμνάζετο κάμνων σχέδια ἐντὸς σκαμμένου ξύλου. Τὰ πρόβατά του ἦσαν τὰ μοντέλα του καθὼς καὶ ὁ σκύλος του· ἐνίοτε μάλιστα ἄλλοι ποιμένες. Ἔλιδεν εἰς τεμάχιον δρυὸς τὴν κίνησιν ἂν ὄχι τὴν ζωήν. Πότε τὸ ποίμνιον ἔδοσκε μὲ τεντωμένον τὸν λαιμόν, μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω, πότε ἐβάδιζε σιγὰ μὲ τὸ ρύγχος εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ σκύλος ἔτρεχε λαχανιασμένος, ἢ ἐκάθητο ὡς στεφάνη, ἢ ἐστέκετο ὄρθιος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν. Ὁ Τζοβάννης εἶχεν ἓν κιδώτιον πλῆρες ἀπ' αὐτὰ τὰ γεγλυμμένα ἀντικείμενα καὶ τὰ διένεμε τὴν Κυριακὴν εἰς τοὺς ποιμένας, οἵτινες πολὺ τὰ ἐπεθύμουν· ἐνίοτε μάλιστα δι' αὐτὰ τὰ ἀσήμαντα πράγματα οἱ πλούσιοι τοῦ ἔδιδον δεκάρες.

Ἀλλὰ πρὸ ἓξ μηνῶν, ὅπου ὁ κύριός του τὸν ἔκαμνε νὰ χορεύῃ, νὰ τραγουδῇ, νὰ παίζῃ χωρὶς ἀνάπαυσιν ἔμπροσθεν τῶν καφενείων καὶ τῶν ἑστιατορίων δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ περίστασιν ν' ἀφεθῇ εἰς τὴν μόνην «διασκέδασιν τὴν ὁποίαν ἠγάπα. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε τὸ ἀναγκαῖον ἐργαλεῖον: μίαν καλὴν μάχαιραν. Ὅταν τὴν ἀπέκτησε, τὸ πάθος του τὸν ἐκυρίευσεν. Ἐχόρευε, ἐτραγῴδει μὲ περισσοτέραν ἐπιθυμίαν, ἔπαιζε πλέον θορυβωδῶς καὶ αἱ πεντάρες ἔπιπταν ὡς βροχή. Τότε ὅταν ἐκέρδιζε τὰς τρεῖς δραχμὰς ἐπήγαινε καὶ ἐκάθητο εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνω εἰς τὰ λιθάρια τῆς παραλίας ἔμπροσθεν τῆς θαλάσσης ἀριστερὰ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Paillon καὶ ἐκεῖ προσυλαγμένος ἀπὸ τὸν πολὺν ἥλιον ἀπὸ μερικὰ σκπουνισμένα πανὶ τὰ ὁποῖα ἐστέγνωνον ἐπὶ τῶν τεντωμένων σχοινίων, ἐξήγαγε το ὠρατὸν του μαχαιράκι καὶ εἰργάζετο μικροὺς ὄγκους κέδρου λεμονέας, ἢ ἐλαίας.

Καὶ ἐλησμόνει το πᾶν, τὴν γενέθλιον Ρώμην, τὴν μητέρα καὶ πατέρα, τὰ ἀγαπημένα του ποίμνια, τὸν αὐστηρὸν κύριον, τοὺς κόπους, τὴν ἀθλιότητα γλύπτων μέχρις ἑσπέρας.

Ὦ! ἡ καλὴ δεσποινὶς τοῦ καλοῦ Θεοῦ!!

Αὐτὴν εἶχε πάντοτε προ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἀπο τὴν ἐνθύμησίν της ἤντλει θάρρος! Μίαν φορὰν μάλιστα ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀπεικονίσῃ, ἀλλὰ δὲν τὴν εὗρεν ὁμοίαν καὶ πολὺ ὠργισμένος διὰ τὴν ἀνικανότητά του ἔρριψε το ξύλον εἰς τὰ κυανᾶ ὕδατα τῆς θαλάσσης.

Τὴν πρωΐαν δὲν ἔλειπε νὰ διέρχηται ὑπο τὰ παράθυρα τῆς «καλῆς δεσποινίδος». Ἔπαιζεν, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τῆς κάμῃ τιμήν· ὅταν ἐνεφανίζετο τὴν ἐχαιρέτα· πολλάκις τοῦ ἔρριπτε δεκάραν, ἀλλ' ὅταν παρετήρησεν ὅτι ἐκεῖνο ἀπεμακρύνετο δυσηρεστημένον χωρὶς νὰ τὴν πάρῃ, ἠννόησε το αἴσθημα το ὁποῖον ἐνεψύχωνε το παιδίον καὶ ἔκτοτε τοῦ ἀπηύθυνε μόνον τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ εὐμενοῦς μειδιάματός της.

. . . . . .

Ἡ «δεσποινὶς» κατῴκει μίαν ἰσόγειον οἰκίαν· ἔμπρος ἦτο μικρὰ στενὴ λιθόστρωτος αὐλὴ περικυκλωμένη ἀπό χαμηλοὺς εὐκαλλύπτους, οἵτινες ἀπετέλουν ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου της εἰς μελαγχολικον τετράγωνον πρασινάδας. Ἐνίοτε ὁ Τζοβάννης εἰσέδυεν εἰς αὐτο το τετράγωνον διὰ νὰ τὴν βλέπῃ πλησιέστερον. Ἀλλὰ παρῆλθον μερικαὶ ἡμέραι ὅπου δὲν ἐξήρχετο πλέον καὶ το παιδίον παρετήρησεν ὅτι ἦτο ὠχροτέρα. Μετὰ μεσημβρίαν ὅταν ἔγλυπτεν ἐσκέπτετο ὅτι ἡ δεσποινὶς του ἦτο ἀναμφιβόλως μία ἀσθενὴς ἐλθοῦσα εἰς Νίκαιαν διὰ νὰ προφυλαχθῇ, μία ξένη ἥτις θὰ ἀνεχώρει κατὰ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος καὶ ἠσθάνετο ἄπειρον θλῖψιν μὲ τὴν ἰδέαν πῶς θὰ συνειθίσῃ νὰ μὴν τὴν βλέπῃ. Μίαν ἡμέραν ἦτο διὰ τοῦτο λυπημένος, τόσόν λυπημένος, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ γλύψῃ!! Περιπάτει μὲ τὴν κάϊντα ὑπο τον βραχίονα μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια καὶ περιεπλανᾶτο εἰς το ἄλλο μέρος τοῦ Paillon κατὰ μῆκος τῆς παραλίας τοῦ περιπάτου τῶν Ἄγγλων...Ἐσκέπτετο ὅτι προ πέντε ἡμερῶν δὲν εἶχεν ἀνοίξει το παράθυρον τῆς δεσποινίδος μολονότι ἔπαιζε πολὺ δυνατὰ ὡς συνήθως.

Εἶχε λοιπον ἀναχωρήσει;

Ἀκούμδησεν ἐπὶ τῆς προκυμαίας καὶ ἐξήγαγεν ἐπὶ τέλους ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν μικρον ἀγαλμάτιον ἀπομίμησιν μιᾶς μαντόνας τὴν ὁποίαν εἶχε ἴδῃ εἰς Sainte-Réparade, ὅπως το τελειοποιήσῃ, ὅτε εἰς κύριος ἐσταμάτησεν ὄπισθέν του καὶ τον παρετήρει ἐργαζόμενον.

— Πόσον πωλεῖς αὐτο τοῦ κάμνεις μικρέ;

— Αὐτο κύριε; εἶπεν ὁ Τζοβάννης ἐρυθριῶν. Δὲν το πωλῶ. Ὅταν μάθω νὰ ἐργάζωμαι καλλίτερα θὰ πωλῶ ἴσως, ἀλλ' ὄχι ἀκόμη...

— Ποῖος σὲ ἐδίδαξε νὰ γλύπτῃς;

— Κανεὶς κύριε.

— Ἔ! καλά! ἐγὼ σοῦ δίδω δέκα δραχμὰς διὰ το ἀγαλμάτιον θέλεις;

— Ὦ! μάλιστα κυριε, μάλιστα.

— Μόνον πρέπει νὰ το τελειώσῃς.

— Βεβαίως Κύριε!

— Θὰ μοῦ το φέρῃς ἐκεῖ ἀπέναντι εἰς αὐτο το ξενοδοχεῖον. Ἰδοὺ το ὄνομά μου. Θὰ ἔχῃς δέκα δραχμάς. Καὶ ὁ κύριος ἔδοσε τὴν κάρτα του εις τον Τζοβάννην.

— Εὐχαριστῶ κύριε, λέγει το παιδίον ἀκτινοβολοῦν ἀπο χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, θὰ το τελειώσω ἀπόψε καὶ θὰ το ἔχητε αὔριον.

Ἐκέρδισε δέκα δραχμὰς μὲ τὴν γλυπτικήν του! Τί ἄρα θὰ ἐκέρδιζεν ἀργότερον; Ἡ παιδική του ψυχὴ ὑπερεξεχείλισεν ἀπο ὄνειρα καὶ φαντασίας καὶ ἰδίως ἀπο εὐγνωμοσύνην προς τὴν «καλὴν δεσποινίδα», ἥτις τοῦ ἔδοσε χρήματα καὶ ἠδυνήθη ν' ἀγοράσῃ τὸ ὡραῖον μαχαιράκι μὲ τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὡραῖα πρόσωπα εἰς ξύλον.

Τὸ λυκόφως ἀνέβκινεν ἀπό τὴν Baie des-Anges, καὶ τὸ ὕδωρ ἐγίνετο ἰῶδες ἀπὸ τὰς τελευταίας λάμψεις τοῦ δύοντος ἡλίου. Ὁ Τζοβάννης εἶχε τελειώσει τὸ ἀγαλμάτιον. Ἦτο πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἐκτὸς τούτου ἐπεθύμει νὰ τὸ ἐγγίσῃ ὀλίγον καὶ τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν αὐγήν. Ἠγείρετο ἐνωρὶς εἰς τὴν καλύβην, ἐθέρμαινε νερὸ εἰς τὴν μεγάλην ἑστίαν καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ λίθου της, περιέμενε τὴν ἐξέγερσιν τοῦ κυρίου του· πάντοτε λοιπὸν τοῦ ἔμενε μία ὥρα ἡσύχου ἐργασίας.

Ἐσηκώθη καὶ ἤρχισε νὰ βοδίζῃ διευθυνόμενος εἰς τὸ σπῆτί του, ἀλλὰ μία ἀόρατος δύναμις τὸν ἔκαμε νὰ παρεκτραπῇ, ἐπεθύμει νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς καλῆς δεσποινίδος.

Τὸ παράθυρον ἦτο κλειστόν· ἀλλὰ τί τὸ παράδοξον, οἱ ἀσθενεῖς δὲν ἐκτίθενται εἰς τὸ νυκτερινὸν ψῦχος. Ὁ Τζοβάννης εἰσέδυσεν εἰς τὸ τετράγωνον τῶν εὐκαλύπτων λίαν συγκεκινημένος, ὡς ἐὰν ἔκαμνε μίαν κακὴν πρᾶξιν καὶ εἶδε φῶς διὰ μέσου τῶν παραπετασμάτων. Ἄ εἶναι ἐδῶ λοιπόν!! θὰ τὴν φωνάξω, καὶ ἔκαμε νὰ ἀκουσθῶσι μερικοὶ ἦχοι κάϊντας. Ἀλλὰ παρεθύ, εἰς ὑπηρέτης ἐφάνη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας μὲ ὑψωμένον τὸν βραχίονα, ἀπειλῶν, καὶ ὁ Τζοβάννης ἐτράπη εἰς φυγήν.

Εἶχεν ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσῃ· ἦτο τόσος καιρὸς ποῦ δὲν εἶχεν ἴδῃ τὴν καλὴν δεσποινίδα. Καὶ λαθραίως μὲ τὸ πεῖσμα τῆς ἀγάπης τῶν παιδίων, ἐπανῆλθεν, ἐγλύστρισεν εἰς τὴν σκιάν, ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διὰ μέσου τῆς ὀέλου...Τὴν ἀνεγνώρισεν. . . ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της πολὺ ὠχρὰ, μὲ ὀφθαλμοὺς κλειστούς.

Ἀναμφιβόλως ἐκοιμᾶτο. Ἀλλ' ὁ Τζοβάννης ἐφοβήθη. Φόβον δι' αὐτὸν τὸν ὕπνον!!

Διατὶ αὐτος ὁ σταυρὸς ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς «δεσποινίδος;» Καὶ διατί σῦτὰ τὰ μεγάλα κηρία; Καὶ διατί αὐτὴ ἡ γυναῖκα γονατιστὴ εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης;

Τὸ παιδίον ἠννόησε...καὶ ἔφυγεν ὅλως ριγοῦν.

Ἔτρεξε προς τὴν Promenade-des-Anglais, σκουπίζων τοὺς ὀφθαλμούς.

. . . . . .

Κύριε, φέρω τὴν ἐργασίαν μου.

— Ἀ! πολὺ καλὰ μικρέ μου... εἶναι κάλλιστον, θὰ γίνῃς μέγας καλλιτέχνης! Ἰδοὺ ὅ,τι σοῦ ὑπεσχέθην.

Χωρὶς νὰ εἴπῃ οὔτε ἓν εὐχαριστῶ ὁ Τζοβάννης ἥρπασε τὰς δέκα δραχμὰς ἐξῆλθε καὶ ἐπανήρχισεν ἔξω νὰ κλαίῃ, ἕως ὅτου εἰς τὸν δρόμον εὗρε μίαν ἀνθοπώλιδα.

Ἐπῆρε δεμάτια, ἐγέμισε τοὺς βραχίονάς του μὲ ἀνεμώνας, ἴα, ῥόδα καὶ γαρύφαλα. Κατόπιν δίδει τὸ χρυσοῦν νόμισμα εἰς τον ἔμπορον καὶ τρεχει προς το κλειστὸν παράθυρον.

Ἔστρωσε μὲ τὰ ἄνθη του ὅλην τὴν μικρὰν αὐλήν, ἐγονάτισε καὶ ἔκλαιε μὲ λυγμοὺς καθ' ὅλην τὴν νύκτα λέγων ἀπο καιροῦ εἰς καιρόν:

— Νὰ δεσποινίς, αἱ δέκα σου δραχμαί! Δὲν τὰς θέλω πλέον, σοῦ τὰς ἐπιστρέφω ἀφοῦ μὲ ἐγκατέλειψες!! Χαῖρε δεσποινίς, Χαῖρε.

Καὶ ὁ μικρος ἰταλος ἔπεσεν ἐξαντληθεὶς μεταξὺ τῶν ἀνεμώνων, τῶν ἴων, τῶν ῥόδων καὶ τῶν γαριφάλων.

. . . . . .

Ζῇ ἀκόμη εἰς τὰς ἡμέρας μας, ζητήσατε το ὄνομά του, εἶναι εἷς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων ἀγαλματοποιῶν.

(Κατὰ το Γαλλικον)

Μαρία Β. Ζερβουδάκη.

ὀργανισμός του ἔχει ἀνάγκην συχνοτέρας τροφῆς. Πρέπει νὰ δίδωμεν εἰς τὰ παιδία νὰ τρώγουν δύο φορὰς τὴν ἡμέραν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἐνηλίκους. Πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὰ παιγνίδια τὰ ὁποῖα προκαλοῦν εἰς τὴν μόλις γεννωμένην φαντασίαν τοῦ μικροῦ,εἰκόνας φοβερὰς καὶ συγκινήσεις βιαίας Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φοβίζωμεν τὰ παιδία, διότι τὸ νευρικόν των σύστημα εἶνε τόσον λεπτὸν ἀκόμη ὥστε καὶ ἡ μικροτέρα ταραχὴ δυνατὸν νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Ἐπίσης πρέπει νὰ ἐπιβλέπωμεν τὰ παιγνίδια τὰ ὁποῖα κρατοῦν εἰς τὰς χεῖρας των. Εἶνε μερικὰ τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ τοὺς προξενήσουν βλάβην μὲ τὸ σχῆμα των, τὸ βάρος των καὶ εἰς τὸ χρῶμα των. Τὰ πολὺ μικρὰ ἀντικείμενα δυνατὸν νὰ τὰ βάλουν εἰς τὸ στόμα καὶ νὰ τὰ καταπίουν μὲ τὰ μυτερὰ νὰ τρυπηθοῦν, μὲ ὅσα εἶνε ἀπὸ γιαλὶ καὶ πορσελάνην νὰ κοποῦν ἐὰν σπάσουν. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὰ παιχνίδια τὰ χρωματισμένα κόκκινα πράσινα ἢ κίτρινα, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ χρώματα αὐτὰ ἔχουν οὐσίας βλαβεράς.

Διὰ τὰ ἐνδύματα τῶν παιδιῶν δὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι πρέπει νᾶ εἶνε θερμὰ πολὺ τὸν χειμόνα καὶ πολὺ ἐλαφρὰ τὸ καλοκαῖρι καὶ ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ φροντίζουν ὥστε νὰ ἀφίνουν ἐλεοθέρας τὰς κινήσεις τοῦ σώματος.

Κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία ἀρχίζει, τὰ παιγνίδια τοῦ μικροῦ κοριτσοῦ δὲν θὰ εἶνε πλέον τὰ αὐτὰ μὲ τὰ παιχνίδια τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ. Τὰ τελευταῖα πρέπει νὰ κάμουν πολλὰς καὶ διαφόρους ἀσκήσεις : δρόμον, πήδημα, ἱππασίαν, κολύμβημα καὶ ἄλλας. Τὰ κοριτσάκια τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει ν' ἀμελοῦν τὰς ἀσκήσεις εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα θὰ περιορισθοῦν εἰς τὸν περίπατον καὶ εἰς παιγνίδια δρόμου μεταξύ των.

Τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου ἀπὸ τὴν περίοδον αὐτὴν ἔχει ἀνάγκην μεγάλης προσοχῆς, διότι δὲν ἔχομεν πλέον νὰ κάμωμεν μὲ ἓν αὐτόματον· τὸ μυαλὸ ἔχει ἀναπτυχθῆ, ἔχει ἀποκτήσει ἰδέας τὰς ὁποίας συγκρίνει μεταξύ των. Ἡ κρίσις σχηματίζεται, ἡ ἡλικία τῆς σκέψεως ἀρχίζει, δὲν κάμνει πλέον τίποτε, οὔτε μίαν κίνησιν, οὔτε μίαν πρᾶξιν χωρὶς νὰ τὴν σκεφθῇ καὶ νὰ τὴν μελετήσῃ. Συνήθως δὲν δίδουν προσοχὴν εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτὴν τῆς σκέψεως καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μεταχειρίζονται τὰ παιδιὰ ὅπως πρὶν ὡς μικρὰ ὄντα πολὺ ἀγαπητά, ἀλλ' ἀνίκανα ἀκόμη νὰ ἐννοήσουν τὴν σημασίαν τῶν πραγμάτων. Ἡ μητέρα ἀρχίζει τώρα νὰ ἔχῃ ὀλιγώτερον μέρος εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν. Ὅλαι αὗται αἱ παρατηρήσεις εἶνε γενικαὶ καὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι καὶ εἰς τὰς δύο περιόδους τῆς παιδικῆς ἡλικίας αἱ σωματικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἀσκήσεις πρέπει νὰ συμβαδίζουν καὶ ὅτι τὰ παιδιὰ ὅπως ἔχουν ἀνάγκην τροφῆς οὕτω ἔχουν ἀνάγκην καὶ καθαροῦ ἀέρος καὶ φωτός.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΧΟΥΣ ΚΟΥΚΟΥΛΙΩΝ

Εἰδοποιοῦνται οἱ πωληταὶ κουκουλίων Ἀττικῆς καὶ λοιπῶν μερῶν ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὰ Καταστήματα τῆς Κας Σπάρτης Καρκσταμάτη ἔναντι Βασ. Σταύλων, καὶ συνεννοηθῶσιν ἀπ' εὐθείας. Τιμαὶ ἱκανοποιητικαί.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίας καὶ ἀνταποκριτάς μας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ. Αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν φέρει τὸ 30 βιβλίον (Ἰουνίου) τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων καὶ ἐγράφη ἀπο τον κ. Ἀντώνιον Μάτεσιν. Ὑπο τύπον διηγηματικὸν καὶ κατὰ τρόπον προσιτὸν εἰς ὅλους ἐκτίθενται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο αἱ ἀρχαὶ τῆς πλουτολογίας ἢ πολιτικῆς οἰκονομίας,

Πωλεῖται λεπτὰ 40 εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Συλλόγου (42 ὁδος Ἀκαδημίας).

Το 31ον βιβλίον τοῦ Ἰουλίου ἐπιγράφεται «Πρῶται Βοήθειαι» εἰς πληγοθέντας ἢ αἰφνιδίως ἀσθενήσαντας καὶ ἐγράφη ὑπο τοῦ ἀρχιάτρου τῶν Ἀνατολικῶν Σιδηροδρόμων κ. Θ. Φλωρᾶ.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Ὑποδηματοποιοῦ ἁπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἁπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἥτις προμηθεύεται παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαραμίλλου κομψότητος ὑποδήματά της, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ὅμως ἐα,ινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἄριστα καθόσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κομισθείας ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναρθιμήτους χρωματισμούς.

ΜΥΡΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΤΑ

Ἡ κ. Κλάρα Στίνη, ἡ ὁποία ὡς ἄλλη Πανδώρα σκορπίζει δῶρα κάλλους καὶ ἀνθηρότητος εἰς τὸν γυναικεῖον κόσκον τῆς Ἑλλάδος ὅλης, εἶναι ἡ ἁρμοδιωτέρα τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ στολίζῃ μὲ τὰ πλέον ἐκλεκτὰ καὶ σπάνια μῦρα, καὶ μὲ τὰ δῶρα τὰ πλέον ἁβρὰ καὶ πλέον ποιητικά· τὸ καλλυντήριον κάθε φιλοκάλου γυναικός.

Ἀρώματα μέσα εἰς φιαλίδια ὡραῖα, σαπούνια, κτέναι τῆς κεφαλῆς καὶ χειρόκτια καὶ sachets καὶ ὅλα τὰ μυρία μικρὰ κομψοτεχνήματα τὰ ἀπὸ ἀλάβαστρον καὶ πολύτιμα κρύσταλλα καὶ ταρταρούγας σκεύη ἀποτελοῦν πλουσιωτάτην συλλογὴν δώρων διὰ τὸ Νέον ἔτος.

Παναθήναια : — Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένο περιοδικόν.

Διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης : **Κίμων Μιχαηλίδης**

Τίμημα ἐγγραφῆς : Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος δρ. 25

» » ἓξ μῆνας » 13

Ἐξωτερικοῦ τὰ αὐτὰ εἰς ποσὰ χρυσόν.

Ἀθῆναι 18. Ὁδὸς Φιλελλήνων.